Ce faci, Mamă-Țară, pentru fiii tăi din tranșee?

Auzi, mamă din București, aici, pe malurile Nistrului, fiii neamului românesc plătind cu viața lor, apără viața fiilor tăi. Ce ai făcut iubită Mamă pentru cei din tranșee?

Vreme rece. Abia am intrat în linia întîi, cu grupul reprezentanților Frontului Popular Creș fin Democrat, care aducea îmbrăcăminte și alimente pentru polițiști și voluntari, cînd, în dispozitivul defensiv românesc a pătruns un camion de mic tonaj, cu un drapel alb. Nu i-am dat nici o importanță, crezînd că face parte dintr-o regulă nescrisă, de a fi lăsat în pace de gurile de foc din ambele tabere. Avem prieteni printre combatanți. Ne-am strîns mîinile și ne-am îmbrățișat în tăcere. Știam toți de ce, mai trecuse o zi și eram din nou, toți împreună. În jurul meu, oșteni din oastea cea mare a țării, aici, la răsărit de țară, de pe vremea lui Decebal și Ștefan cel Mare și pînă azi și pînă în vecii vecilor. Cum dorm pruncii neamului românesc în Maramureș și Banat? Dar în văile Carpaților? Mamele plouă deasupra lor roua cîntecului de leagăn. Și la Chișinău și la Iași. Numai că la hotare oștenii țării stau de strajă cu prețul vieții lor. Înțelegeți, mame și tați, că liniștea pruncilor din leagăn și a flăcăilor voștri se datorează zidurilor din trupurile vii ridicate tot de fiii acestui neam, aici, pe malurile Nistrului? Vă rugați în fiecare dimineață și seară pentru ei? Nu vă atinge frigul nopților de veghe din tranșee? Nu vă înspăimîntați la gîndul că nu vor mai rezista? Un popor, pentru a opri stihiile războiului să nu se prăvălească peste riuri și munți, peste mormintele strămoșilor și peste pruncii din pîntecele mamelor, trebuie să se apere la marginile sălașurilor sale. Dar iată, camionul cu drapel alb se apropie de sectorul comunei Coșnița, de sub controlul combatanților români, îl depășește, se apropie de cel controlat de cazaci, apoi se îndreaptă spre liniile de luptă ale mercenarilor. Îl întreb, alertat, pe unul din ofițerii români, ce se întîmplă. Vom afla peste cîteva minute. Zeci de case au fost distruse de cazaci. Camionul e al statului. Da, e limpede, cazacii au acceptat să ne întîlnim pentru tratative, la jumătatea distanței dintre ei și noi. Trei ofițeri români și un reporter cu o cameră de luat vederi pornesc spre pozițiile cazacilor. Întreaga unitate militară supraveghează orice mișcare, gata să își protejeze ofițerii. Dinspre sat mișcări suspecte. Alarmă generală. O căruță cu doi cai, din sat, se îndreaptă spre locul de întîlnire al ofițerilor români și cazaci. Românii sosiseră primii. Cazacii înaintau spre ei concomitent cu căruța. Ofițerii români sînt preveniți prin radio să nu mai înainteze. Doar cîțiva pași și trecînd dincolo de linia orizontului, nu ar mai fi rămas în raza de vizibilitate a unității pe care o comandau. Căruța și cazacii dispărură ascunși de colină. Am gîndit, recunosc, că e vorba de o posibilă diversiune pentru capturarea ofițerilor români. Lungi au fost minutele de tratative. Căruța, cu ofițerii români mergînd pe lîngă ea, se apropia de baza fortificațiilor românești. În mod surprinzător ofițerii români nu mai răspundeau la apelul radio din bază. Cine erau căruțașii? Aveau armament, iar ofițerii români erau scuturi vii? În război totul e posibil. Dar totul s-a sfîrșit cu bine. Țăranii români, văzîndu-i pe cei trei ofițeri români înaintînd singuri pe cîmpul de luptă, spre cazaci, au pornit și ei pentru a-i însoți. Mercenarii vor fi trecut cu adevărat prin clipe de mare îngrijorare. Au pe conștiință viețile sătenilor și gospodăriile distruse. Țăranii erau de aici, de acasă, de lîngă mormintele bunilor și strămoșilor noștri. Mulți dintre ei au pus mîna pe arme. Iată-i pe cei doi din căruță sfidînd moartea, moartea fiind similară cu cazacii. I-a sfidat cu o nepăsare legendară, tocmai prin simplitatea gestului lor. Ce s-a discutat la întîlnirea din mijlocul cîmpului de luptă? Ofițerul cazac a dat glas posibilității că unii cazaci să fie lăsați să plece din Republica Moldova. Fără arme, i-a replicat ofițerul român. Fără arme. Dar să ni se aprobe să trecem prin Țara Dubăsarului. Iisuse Hristoase, pentru cazacii ruși peste tot pe unde pun piciorul este țara lor, iar în vecinătate, raionul Dubăsari este Țara Dubăsarului. Au călcat la Tiraspol și dimpreună cu minoritarii ruși de aici, sprijiniți de Moscova încearcă să croiască o țară moscovită. De o parte și de alta a Nistrului. Apoi mercenarii, la cuvintele unui delegat rus din Tiraspol, au uitat subit de plecarea lor, șuierînd amenințător în numele așa numitei republici nistrene. În dispozitivul defensiv românesc pătrunde un grup de fete descins direct de la Columnă, în costumele noastre dacice și protejate de zidurile de piatră din apropiere, au început a da glas cîntecelor noastre românești. S-a încins o horă pe cinste. În tabăra cazacilor năucire. Sub țeava mitralierelor și tunurilor oștenii țării jucau. Oare de cînd? Greu să ne aducem aminte. În urmă cu două mii cinci sute de ani pe vremea lui Herodot, tot aici pe malurile Nistrului și în toată Transnistria arau și se îmbrăcau și jucau precum în fantastica horă din fața noastră. La un moment dat fetele au îngenunchiat și au atins cu sfială pămîntul. E sfînt. Păstrează, etajate, de-a lungul mileniilor, osemintele bunilor și strămoșilor noștri și ale fiilor neamului românesc de azi. Pămîntul e sfințit și de sîngele lor. Malurile Nistrului sînt rană vie, rana din coasta răsăriteană a poporului român. Apoi fetele au plecat dispărînd degrabă. Oștenii s-au organizat pentru schimbul de noapte. A început burnița. Frig. Și ei, pe cîmpia Nistrului, în cîmp deschis, zidirile vii ale mîntuirii neamului omenesc.

Gheorghe Gavrilă COPIL
Cocieri-Coșnița, 8 aprilie 1992

Adevărul rostit cu glas tare

Unii se autoproclamă «bărbați ai neamului». Unora le revin toate onorurile. Unii se consideră «ctitori de țară».

Nu dorim să vorbim despre ei. Dumnezeu cu dînșii!

Afirm doar că adevărații Bărbați ai Neamului se află astăzi în tranșeele de la Coșnița, Cocieri, Varnița sau Doroțcaia. Ei sînt conștienți de un adevăr și sînt gata să moară pentru el. Iar Adevărul e unul singur: acesta este pămîntul nostru și noi sîntem stăpînii lui. Așa e dat de la Dumnezeu!

Acești minunați oameni, care sînt polițiștii cu care «am pus țara la cale» în tranșeele de lîngă Coșnița și Doroțcaia sînt adevărații Bărbați ai Neamului. Impostorii vor fi uitați de Istorie. Ei însă nu. Nu i-am uitat nici noi. E de neuitat și acea relație de suflet stabilită între noi. Din discuțiile avute cu acești bărbați de excepție desprindem următoarele gînduri pe care le publicăm mai jos. Credem, de asemenea, că ele trebuie să pună pe gînduri pe cei de la putere.

«Sîntem foarte proști dotați. N-avem armament, muniții, tehnică de luptă. Ajutorul medical lipsește cu desăvîrșire.

* Zilele acestea a fost ucis un camarad de-al nostru — Păvălucă Vitalie. Sînt de asemenea mulți răniți. Aici, în cîmp e frig și ne lipsesc hainele calde.

* Mai marii își bat joc de noi pur și simplu. Ne trimit în luptă fără armament, fără tehnică. O mulțime de băieți și-au pierdut viața. Ne consideră carne de tun?

* De ce nu avem tehnică? Ce acțiuni a întreprins conducerea noastră pentru a rezolva această problemă? Cu ce se ocupă ei? Doar e clar că armament putem primi numai din România. Snegur refuză acest ajutor?

* Un coleg de-al nostru, Victor Ziminciuc a rămas fără picior. Am pus problema să-i cumpărăm o proteză germană. Dar trebuie valută pentru aceasta.

*Alt coleg este grav rănit, dar nimeni nu s-a interesat de soarta lui. Are nevoie de medicamente deficitare.

* Majoritatea dintre noi n-avem apartamente. Eu am doi copii. Lucrez 11 ani în poliție.

* Dacă veți avea ocazia, să le spuneți parlamentarilor, că primim un salariu mizer. Adică, cei-de la putere ne aruncă și nouă cîte o bucățică, ca la cîini. Eu îmi pun viața în pericol pentru 1.200 ruble, care astăzi n-au nici o valoare. Rog să mă înțelegeți corect. Nu e vorba de bani. Nu luptăm noi pentru bani, dacă era așa, pozițiile noastre erau acum sub Chișinău și nu aici. Noi ne apărăm moșia.

* Atîtea greșeli au făcut Snegur și parlamentarii ăștia. La început trebuia de pus pe toți veneticii la punct. Am eliberat Coșnița practic cu mîinile goale. Trebuia să meargă Snegur înainte cu toate prosoapele și noi pe urmă.

* Parlamentarii parcă-s la «Teatrul de miniaturi». Noi am înțeles demult cine-s bolfoșii ăștia.

* Snegur a bătut cu pumnul în masă. Dar după asta — nimic. Numai de vorbe e bun.

* Am impresia că dacă cazacii vor ajunge la Chișinău, cei din Parlament vor mai crea 4 comisii de conciliere și încă 4 comisii pentru rezervă.

* Dacă venim la Chișinău ne oprim direct la Parlament.

* Trebuie să rezolvăm problema Transnistriei, apoi problema Unirii.

* Ce stare excepțională e asta? În loc să ne înarmăm, noi ducem tratative cu criminalii.

* Cazacii sînt niște animale. Niște porci. Intră în satele de aici și își aleg casele care le plac. Violează femei. Dar nu vor scăpa nepedepsiți.

* Ce se demonstrează la «Mesager» este un fals enorm. Cine e cointeresat să fie dezinformată populația?

* Un băiat de-al nostru, de naționalitate rus, a făcut serviciul militar în Afganistan și a murit aici, lîngă Doroțcaia».

Păzește-i, Doamne, pe acești oameni de primejdie!

A consemnat Aureliu CORNESCU

«Pas de voie...»

Un război numit «Zarnița»

Nu, nu, de data aceasta și la această rubrică nu voi «pune la punct» pe nimeni (inclusiv pe mine însumi), nu voi cere socoteală nimănui, nici măcar «răilor» de «nomenklaturiști» din cei vechi și noi, nu voi prognoza cu multă «subtilitate» (pentru că foarte multe lucruri sînt și așa la vedere și «subtilitatea» constă doar în efortul elementar de a le vedea la timp), nu-i voi cere «socoteală» nici unui «băiat bun» ca Oazu Nantoi, Andrei Vartic..., deși o merită și o merită demult, nici președintelui, și nici guvernului pe care îl dirijează nu se știe pe unde și spre ce împreună cu un mare specialist în toate domeniile economice și care încă se pare că (dacă numai nu se face a nu...) nu prea face diferență dintre liberalizarea prețurilor din manuale și harababura socială (spre binele însă a cinovnicimii obișnuite să comande și să nu dea socoteală) pe care a declanșat-o în viață ridicarea administrativă a prețurilor într-un mediu economic eminamente monopolist și ostil reformelor — nu, nu voi face-o. Nici măcar nu vă voi spune ce impresie extraordinară cred că a făcut cuvîntarea dlui Gheorghi Gheorghici asupra rusofonilor care se întrebau mereu cu groază și bănuiesc cu panică în ochi... «Cito on govorit?...» și evident asupra polkovnikului general Ruțkoi și asupra democratului de conjunctură și șovinului ca esență Stankevici încît au șters-o imediat la Moscova pentru a... Nu, nu voi... Vă voi relata, voi încerca să vă relatez cu cît mai multă fidelitate (în raport cu propriii mei ochi) cum am fost, da, la... război. Paradoxal, dar miercuri a doua zi aveam să citesc că în horoscopul nepalez, pînă și în acesta, mie, un capricorn cam incert, mi se rezerva favorabil o deplasare. Deci întîmplarea a fost să fie o deplasare pe front. Nu iau cuvîntul în ghilimele numai fiindcă se trage (aceasta o spun acum, după...), există combatanți și se suportă pierderi adică și se moare. Adevărat, în ziua în care am fost, acolo unde am fost, slavă Domnului, nu s-au înregistrat nici un fel de pierderi, nici un fel de răniți (se pare că cineva își fracturase ușor laba mîinii cînd sărise nu tocmai îndemînatic din tranșee, i se învinețise, dar fiindcă pe aproape nu era nici un fel de asistență medicală și băiatul părea vesel, cazul s-a consumat fără prea mare vîlvă)... S-a tras răzleț din partea adversă dar «nu s-a lucrat ca ieri și chiar ca azi dimineață». S-a tras după orele 15 cînd se convenise încetarea focului dar pînă la ultima instanță de informare s-a ajuns sub forma «a fost liniște, nu s-a tras deloc». Pe drum spre Coșnița sîntem opriți de mai multe ori. Ni se cere extrem de amabil, chiar cu zîmbet (nu exagerez și nu pun note —relatez imparțial) să prezentăm actele, se examinează cu maximă atenție, «unde plecați, cu ce scop sau treabă», ni se verifică locurile în care într-un automobil se poate tăinui ceva. Ni se prezintă scuzele de rigoare. Faptul surprinde ușor. Eram obișnuiți cu anumită atitudine a unor milițieni... E vorba însă de polițiști și, probabil, că de polițiștii care ne vorbesc limba «sînt de-ai noștri». Atitudinea ne dă și mai mult un sentiment derutant de siguranță și nerăzboi, întărit de peisajul pașnic prin care ne deplasăm. Nu, nu e vorba de hăbărnicie, de infantilism: ai în inimă necesarul simț de neliniște, de pîndă... Andrei Baștovoi, deputatul care stă pe bancheta din față, alături de șofer, și care «mai fusese», își amintește apropo de casele de vară (vilele) ca niște cuiburi de ciori pe lîngă care trecem, de voluntariada dîn '90 cînd, aflați cam tot prin locul respectiv, cineva, neavînd ce face își dădu cu părerea că toate vilele și toate loturile «acestea» «strică ecologia», după care, din același neavînd ce face, șotiosul V. Berlinschi îl puse imediat (pe la 4 dimineața) la curent cu «respectivele nereguli» ecologice pe președintele comisiei parlamentare de profil. Acesta i-a ținut supărarea se pare că jumătate de an. Bunul și bonomul nostru Gh. Gavrilă Copil (deschis și sincer ca un copil) scrutează împrejurimile cu (așa cum mi s-a părut) o anume nostalgie. Șoferul conduce cu atenție și siguranță, fără urmă de

îngrijorare. Aurelian, colegul nostru, vesel, fire caldă și curioasă, ascultă, spune. Mergem «într-acolo», pe front... Trecem podul peste Nistru. Într-un loc terasamentul acestuia este răvășit de explozia unei mine, ceva mai încolo vom da de urmele unei mașini arse... Pereți ciuruiți de gloanțe. Dar nu, nu, neliniștea nu sporește. Sîntem iarăși opriți la un post de control. Aceiași polițiști «de-ai noștri» amabili dar foarte atenți, profesioniști. Sentiment de așezare și siguranță. «Oameni de aur», face spontan dl Gavrilă Copil. Pe acest «oameni de aur» spontan și vorbit în surdină, aproape pe șoptite, avea să-l repete de mai multe ori pe parcursul întîlnirilor pe care le-a avut cu polițiști, voluntari, oameni de prin părțile locului. Repet, era o reacție spontană și trebuie să vă spun că perfect corelată cu sentimentul pe care îl inspiră oamenii de pe poziții, de la posturile de control, «băieții» de pe tanchete, din ele, de lîngă ele. În Coșnița se văd ... pe ici-colo circulă cîte un biciclist. ... de calibru mic și mare pe pereți, ziduri. ... acoperișuri pulverizate, urme de arsură. ... timentul de război lipsește. Probabil că ... nu aș fi știut că găurile din pereți, ziduri ... de ce sînt, le-aș fi luat ușor drept urme ... cuie, de lespezi desprinse. Cîmpurile ... bine îngrijite sau pur și simplu se află ... într-o fază vegetativă latentă. Iau un ... șanț de scurgere drept tranșee. Drumul ... tiu, se întunecă de ploaie, mai trecem pe ... un post de control. Pămîntul e același ... dincolo. Aceeași amabilitate a posturilor ... mai zgîrciți la vorbă. Ajungem la statul-... mai exact la locul unde se află. Geamuri ... de gloanțe. Se probează niște tanchete, de ... niște transportoare blindate. Nici unul ... Jerpelite. «De unde le-ați găsit?». Cel în... rîde, înțelegînd la ce ne referim: «În N... stăteau la murat... Ehe, dar la nevoie ... is bune». Într-adevăr, la nevoie și racu-i ... Se pare însă că «băieții» noștri sînt într-... foarte tineri și plini de viață, le știu cu ade... valoarea și mai ales știu să le manevreze. ... lăm că aici s-a regăsit un echipaj complet ... a luptat în Afganistan. Îi vedem taman ... probează se pare un transportor pe care ... reparat... Schimbăm niște vorbe: sigur... nici urmă de încrîncenare. Vorbim ca și ... ne-am afla la o fîntînă. Sentimentul ... de cotidian și natural îmi interzice să scot ... netul și să le notez numele. Îmi notez ... impresia pe care acum o traduc prin cuvîn... dlui Gavrilă Copil: «Oameni de aur». ... apoi cu doi polițiști din Chișinău. Sînt ve... de pe poziții. Fac cu schimbul. Au fost rîn... pe alertă și trimiși. Nu sînt supărați. Nu ... la datorie... Între timp, Andrei revine ... ce tratează să ni se dea o mașină de în... pe poziții. Este se pare singurul deputat ... a fost aici în ultimele zile. Și după cît ... înțeles nu numai a fost dar și l-a adus ... pentru anumite discuții cu oamenii pe N. ... tin, primarul capitalei. Acesta le-a ... combatanților de pe poziții singurul bine ... pe care se pare că îl aveau și o lunetă... Sînt ... strigați. Pornim. Același sentiment bizar ... nerăzboi. Parcurgem cu acest sentiment ... distanța pînă la poziții. Automobilul de pe ... care ne însoțește oprește într-un fel ... adîncitura săpată pentru trasportoare (nu ... văd pe poziții). Aici stau și «băieții» care ... sînt de gardă. Pozițiile sînt săpate în plin ... arat. În zare — o livadă tînără. Acolo se ... «inamicul». Nici un sentiment de război. ... dreapta se află Doroțcaia, Pîrîta. Sîntem ... pînați cu multă bunăvoință, deși la ... cîte unul se pare că ne cîntărește. Apoi ... se va topi. «Sîntem de-ai noștri». Nedormiți, ... nebărbieriți după o noapte de tranșee. ... au lucrat tare, azi nu, puțin de dimi... Acum parcă-i liniște». Sîntem întrebați ... nou «la oraș». Andrei are taman textul ... dului convenit de cei patru pînă noaptea ... Citește. La început se ascultă cu fără ... multă atenție, apoi vin anumite puncte ... îi interesează. Concluzia: e bine că se ... soluții pașnice, dar nu se vor respecta. ... urmă acordul e prea fistichiu și fragil. ... răspuns dinspre livadă se aude o împușcă... «Lunetist», mi se precizează. «V-ați ... nuit?». «Da, cu toate se obișnuiește om... primul semn de război. Cît voi mai sta ... răsuna sporadic de partea cealaltă rafale ... te. Nu le acordă nimeni nici o atenție.

Văd binoclul așezat alături de cineva ... tentează să-l iau. E binoclul adus de ... Încerc să privesc în zare. Nu prea izbu... disting prea mare lucru. Nu e binoclu ... Andrei continuă să explice. Schimbă... vorbe. Discuția se înviorează. Nici urmă ... frică. Toți tineri, extrem de tineri. «B... din Batalionul 1 de Patrulare și Santine... 1. Un război care nu prea seamănă a ... Iar rafale scurte. Cineva informează ... centru prin emițător. «Lucrează bine? ... numai că sîntem ascultați tot ce spun ... partea cealaltă... Cînd vor, ne bruiază ... mijloc de comunicare (prin fir, de exe... nu există. Notez cîteva nume dintre ... care stăm de vorbă. Nu vor. Le explic în ... că fără nume redactorul nu-mi ... materialul: «Ca anchetele pe care le fa... Rîd. Mi se prezintă: Noroc Viorel, ... Moțoc Cornel, sublocotenent, comand... companie, Levință Alexei, sergent, ... Petru, polițist, Boico Igor, polițist, Țistar... riu, plutonier, Bunescu Vasile, sergent ... Sadovnic Nicolae, sergent major, Stoian ... sergent major, Cebotar Anatol (... plutonier. Aveam să aflu care era ... tristeței din ochii ce-i acoperea momen... veselie. Are doi copii și trăiește de mu... în niște condiții pe care personal nu ... aprecia decît pur și simplu mizerabile.

Dle primar N. Costin, există în ac... cît lumea destule posibilități pentru ... un pic de bucurie și elementară siguran... pet, știu că sînteți un om de bună in... În ultimă instanță făceți-o pe